

Sygn. akt V CNP 55/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi J. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...]

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko K. M.-K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie od powoda kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 czerwca 2013 r., na mocy którego zmieniono wyrok Sądu Rejonowego z dnia 3 stycznia 2013 r. Zmiana polegała na tym, że Sąd Okręgowy oddalił powództwo w tej części, w której wcześniej zostało ono uwzględnione przez Sąd Rejonowy.

Zgodnie z treścią art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie. Jednak w myśl art. 424⁴ zd. 2 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Judykatura przyjmuje, że skarga ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów jest niedopuszczalna jako nieoparta na ustawowej podstawie i jako taka podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05, nie publ.; z dnia 28 marca 2006 r., V CNP 55/06, nie publ., z dnia 27 września 2013 r., V CNP 90/12, nie publ.).

Jakkolwiek powód wskazał jako podstawę skargi naruszenie art. 19, art. 20 i art. 21 oraz art. 22 ust. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 24 września 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz. U. z 2000, nr 80, poz. 903 ze zm.), art. 199-209 k.c., w szczególności art. 201, art. 207 i art. 209 k.c., oraz art. 405 k.c., to podłożem tych zarzutów jest w rzeczywistości kwestionowanie w skardze kluczowego w sprawie ustalenia faktycznego co do liczby lokali wchodzących w skład nieruchomości wspólnej na podstawie oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd pierwszej instancji uznał, że lokali tych jest 7, podczas gdy Sąd drugiej instancji przyjął odmienną ocenę dowodów i uznał, że lokali tych jest 8. Różnica ta doprowadziła do zastosowania innych przepisów przy ocenie żądania powoda. W związku z tym należy uznać, że skarga jest oparta tylko na zarzucie dotyczącym ustalenia faktów i oceny dowodów i z tego względu jest niedopuszczalna.

Wobec tego Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi jako niedopuszczalnej z innych przyczyn (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Oddalając – zawarty w odpowiedzi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi Sąd Najwyższy miał na względzie to, że pozwana wprawdzie dostrzegła wadę skargi w postaci nieoparcia jej na ustawowej podstawie, jednakże wadliwie wnioskowała o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania albo o jej oddalenie, zamiast o odrzucenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r., II CNP 17/14).

[l.n]